

За Українську Самостійну Соборну Державу!
Воля народам!

Воля людині!

**ВИДАННЯ
ЗАКОРДОННИХ ЧАСТИН
ОРГАНІЗАЦІЇ
УКРАЇНСЬКИХ
НАЦІОНАЛІСТІВ**

1949.

28. лютого

Ч. 1.

ВІД ВИДАВНИЦТВА

Не випадково відновляємо видання „Сурми” якраз у 20-ти річчя заснування Організації Українських Націоналістів. Хочемо цим підкреслити безперервність нашої визвольно-революційної боротьби й її пов'язаність з минулими періодами. Ми тільки одна, чергова ланка в історичному змаганні нашого народу за здійснення його ідеалів свободи і справедливості. Не від нас починається визвольна боротьба, не нас скінчиться турбота за силу української держави. Ми на те, щоб прорубувати шлях у майбутнє, щоб здійснити недовершені пориви попередніх поколінь, для тих, що прийдуть після нас.

Переймаючи від них на себе спадкоємство боротьби, ми чуємо-

ся зобов'язані супроти тих, що в минулих сторіччях впали на шляху до Української Мети й своїм життям показали нам дорогу.

Відзначаючи нашу пов'язаність з революційним поколінням наших найближчих попередників — з Українською Військовою Організацією — відновлюємо видання того підпільного органу, що безпосередньо перед заснуванням ОУН кинув був посів ідей українського революційного націоналізму.

Ідеї ці за час 20-річної боротьби набрали повнішого змісту, стали рушійними силами найширших народніх мас, стали передвісником загибелі імперіалістичних займанців нашої країни. Вони освячені працею, терпіннями і кров'ю найкращих з-поміж нас. Червона

ІЗ ЗМІСТУ:

**ЗАЯВА ГОЛОВНОГО
КОМАНДИРА**

ДЕНЬ ВЕЛИКОГО БОЮ

ЖІНКИ НА БАРИКАДАХ

**ЧЕРВОНІЙ МОЛОТ НАД
КИТАЄМ**

ЗАГОВІР ПРОТИ БОГА

МИ І НАЦІОНАЛЬНА РАДА

кров борців на чорній українській землі стали красками наших націоналістичних прапорів.

Тим ідеям і тим прапорам служити буде „Сурма”.

З а я в а

Головного Командування УПА

Як нам на українських землях стало відомо, деякі українські політичні групи на еміграції піддають під сумнів право Української Головної Визвольної Ради (УГВР) репрезентувати Українську Повстанчу Армію (УПА), заперечують право УГВР виступати як Найвище Політичне Представництво і Керівництво українського визвольного самостійницького руху.

Ці ж самі емігрантські кола, використовуючи понадпартійність УПА, пробують заперечувати ту велику організовуючу роль, яку відіграла ОУН, керована Степаном Бандерою, в процесі утворення і росту УПА і яку (ролю) ця організація продовжує відігравати сьогодні.

У зв'язку з цим Головне Командування Української Повстанчої Армії заявляє:

1. Українська Повстанча Армія повсталала з бойових груп ОУН (керованої С. Бандерою) в 1942 р. в умовах завзятої боротьби українського народу проти гітлерівських загарбників. На протязі 1942-43 рр. в УПА включилися широкі народні маси. УПА стала виразно всенациональною збройною силою. Вона ста-

ла найновішим і загальним виявом самостійницької боротьби всього українського народу. З уваги на ці обставини виникла потреба утворити всенациональне політичне керівництво визвольно-революційної боротьби українського народу. Ініціативу створення такого керівництва взяла на себе УПА. Як найважливіший пункт п'ятого пункту платформи для створення всенационального політичного проводу визвольної боротьби українського народу, УПА висунула вимогу визнання потреби і доцільності активної революційної боротьби проти окупантів. На цій основі в м. липні 1944 р. (з конспіративних причин у всіх дотеперішніх публікаціях був подаваний м. червень 1944) на підпільній з'їзді політичних діячів, які станули на висунуту через УПА платформу і які в цей час були на українських землях, утворилася Українська Головна Визвольна Рада. Перший Великий Збір УГВР також прийняв постанову про доповнення складу УГВР всіма політичними самостійницькими партіями і окремими політичними та громадським діячами, які в майбутньому стануть на прийнятну Першим Великим Збором УГВР П'ятому пункту УГВР.

2. Від моменту утворення УГВР Українська Повстанча Армія підпорядковується лише УГВР і визнає УГВР за єдине Представництво і Керівництво.

Від м. липня 1944 р. УГВР безпосередньо на українських землях практично керує УПА і в політичній, і в організаційно-персональній площинах. Виступати від імени УПА за кордоном уповажнене лише Закордонне Представництво Української Головної Визвольної Ради.

3. Українську Головну Визвольну Раду визнає і підтримує український народ на землях. За закликом УГВР український народ суцільно бойкотував, не зважаючи на найдикіший терор ворога, „вибори” в тзв. верховну раду ССРСР дня 10-го лютого 1946 р. За закликом УГВР він так само бойкотував 9-го лютого 1947 р. „вибори” в тзв. верховну раду УСССР. Російсько-большевицькі окупанти не могли зібрати навіть 10% добровільних голосів. І це власне, всенародний бойкот обидвох „виборів”, проведений за закликом УГВР, — це, в умовинах большевицької окупації України, найкращі вибори УГВР. Цим бойкотом „виборів”, як також найширшою підтримкою УПА український народ недвозначно заявив, що визнає УГВР за свій найвищий Політичний Провід.

4. Українська Повстанча Армія понадпартійна. В

ній боряться всі, кому дорога справа Самостійної Української Держави, без різниці поглядів, політичних переконань і партійної приналежності. Але рівночасно з цим УПА цілком визнає той велетенський вклад, що його внесла ОУН, керована Степаном Бандерою, в справу утворення, зміцнення і розвитку УПА. ОУН поклала основи під УПА, вона скріпила її своїми високодійними кадрами (члени ОУН становлять понад 50% усього складу УПА), вона відстояла її політично від нападок як з боку опортуністичного табору, так і боку національних ворогів України, вона доклала найбільших зусиль для успішного розвитку УПА і докладає їх сьогодні в рамках УГВР.

Головне Командування Української Повстанчої Армії сподіється, що ця Заява внесе еміграції повну ясність у висвітлених нами питаннях, і вірить, що українська як стара, так і нова еміграція потрапить гідно репрезентувати наш народ перед світом, що вона йтиме разом зі скривавленим у боротьбі Краєм під керівництвом Української Головної Визвольної Ради до великої Мети — Української Самостійної Соборної Держави.

25 вересня 1947 р.

Генерал ТАРАС ЧУПРИНКА
Головний Командир УПА

Всенародній бойкот большевицьких виборів 9. лютого — день великого бою

Найважливіший політичний момент в заяві Головного Командира, це наша перемога в большевицьких виборах. За нагоди II-ої річниці цієї перемоги даємо опис перебігу бойкоту, подаючи текст організаційних звітів ОУН.

Найзагальніший опис большевицьких виборів подає провідник Стяг у своєму листі:

„...Перед виборами большевики кинули великі сили війська НКВД на цілий терен ЗУЗ, щоб усіми найжорстокішими методами: а) стероризувати до не притомности маси, б) завдати якнайбільшого удару орг. сітці і нашим збройним відділам, щоб перших склонити до послуху у виборах, а другим відібрати силу й можливість провадити будь-яку противиборчу акцію. Цілих два місяці шаліли озвірілі бандити НКВД, в цілому терені проводили масові облави, блокади, ревізії, грабунки, побої, вивози, наскоки на села, прочіску теренів і лісів, безпереривну penetрацію терену і т. д. Однак наша постава до виборів і постава усього населення перейшла усі міри сподівань і заскочила самих большевиків. Мимо всего цілий час була нами ведена противиборча пропагандивна компанія ще перед виборами. А в останніх днях перед виборами і в день виборів наша протидія зросла до максимальних розмірів. Масово зривано мости, дороги, залізничні лінії, телефони, нищено агітаторів (масово поширювано противиборчі листівки і лозунги, навіть у містах), в день виборів нищено і урни, відділи УПА робили наскоки на залоги НКВД, що охороняли виборчі будинки і т. д. Знову ж населення втікало зі сіл, ховалося в кривіях, щоб не піти до виборів. Ворог шалів. По селах гасали групи військ НКВД, силою до урн зганяли тих, кого захопили, ганяли за людьми панцеро-возами і танкетками, ловили і змушували малолітніх дітей до голосування за своїх родичів, які втекли зі села, або скрилися. Постава нашого населення була втому, як і в інших випадках, героїчною. Ті, яких силою захопили і заставили голосу-

вати, писали на виборчих бюлетинах: „смерть Сталіну”, хай живе УССД” і т. д. Навіть в містах (також у Львові) населення бойкотувало ворожі вибори, хоч би тільки спізненням і дописами (протибольш.) на бюлетинах. Загально день 10. II. 46 р. це один великий бій між нами а Москвою, і той бій, в якому взяло участь майже все активне українське суспільство, головно на ЗУЗ і ПЗУЗ.”

Докладний образ цього „великого бою між нами і Москвою” розгортається в подрібних звітах ОУН з окремих районів і сіл України.

Дуже живий і не позбавлений бистрих підмічень опис большевицьких виборів знаходимо в звіті р-ну Городка:

„Для успіху проведення найбільш „демократичних” виборів в день 9. лютого 1947 р. большевицька влада, від половини місяця січня, почала вести пропагандивну підготовку, прикріпивши партійних по селах району. Проводили мітінги і гутірки по десятихатках для стовідсоткового успіху в виборах.

...Передвиборча пропаганда дуже слабо, або зовсім не розгорталась, крім обов'язкових нарад і зборів по питаннях складання списків виборців і театраль-но-комедійних зборів для висунення депутата... Секретар партії Шпитяк на січневій конференції вчителів сказав: „Остерігаємо всіх, щоби пильно стежили та відповідно вели роботу, бо ці вибори до Верховної Ради УСССР будуть багато трудніші і тяжчі, ніж вибори в минулому році”.

Цією пересторогою нагнав він своїм поплечникам більше страху, чим пильности в роботі. Щойно згодом, коли появилася стаття у „Вільній Україні”, яка сильно осуджувала всю роботу райпарткому, секретара Шпитяка і інших завідуючих районних установ, почався сильний натиск на розгортання пропаганди і підготовчої роботи до виборів.

В місті зорганізовано зустріч громадян міста з кандидатом Колодкою. Заздалегідь призначено окремих осіб, які зовсім „добровільно” повинні ви-

ступати на зборах і вихвалити всіх, тов. Сталіна і партію та тов. Колодку. Вони то запевняли, що всі підуть голосувати. Щоб забезпечити явку „всіх” громадян, зобов'язали всіх завідувачих і директорів, в цей день **перервати роботу**, а всіх робітників промкомбінатів, легпромів, млинів, шкіл і ін. запровадити на „радісну” зустріч зі своїм „улюбленим і добрим” кандидатом. А цей кандидат виступаючи „дуже мудро” розказав свою біографію. Ось нпр., один епізод з „героїчного й трудолюбивого життя”:

„Як я сі вернув з польського войска додому, не мав що робити. Ну щож буду бідний робив? І взвемсі вужинив”... Це була насправді радісна хвилина бо всі присутні сміялися вголос і вкулак. Чулось голоси: „За такого „мудрого” депутата всі підем голосувати”.

А депутат Кравець, вже більш підвчений в новому, виступаючи на цих зборах, говорив: „Я виправдав довір'я народу, тепер передаю свою владу наслідникові тов. Колодці. Хай живе „радянська партія і т. д.”

3. лютого 1947 р. на нараді секретарів виборчих комісій по питаннях техніки проведення виборів, дня 9. лютого 1947 р., крім пояснень, які заповнювати і складати виборчі протоколи, другий секретар партії і секретар окружної виборчої комісії Гробовий, а також перший секретар Шпитяк, дали такий інструктаж:

1. Дільницю будуть стерегти **військові гарнізони**, які в день виборів будуть розміщені так, щоб для ока виборців були незаметні (бо вибори є добровільні й демократичні — примітка автора звіту).

2. Всі члени комісії, як десятники, агітатори, підручні фірмани повинні вже звечора в суботу явитися на дільницю, там ночувати, або якщо не з'являться, тоді їх **приведуть під ескортою**.

3. Перед 6-ою годиною зорганізувати передвиборчий мітинг для виборців, які повинні прийти першими на вибори, головні старики; якщо не захочуть прийти, то привезти їх підводами, а іншим „роз'яснити” так, щоб явилися.

4. Кабіни, залежно від потреби, можуть бути **відкриті**. Кандидата Колодку всі знають, тому не потребують заходити до кабін, щоб читати бюлетені.

5. Бюлетень кидати до урни цілий, **не складаний**. Цей, хто заходить до кабін і кидає складаний вдвоє чи більше бюлетень не є чесним громадянином.

6. Стежити, щоб ніхто не пішов з бюлетенем додому, бо за кожний бюлетен прийдеться комісії відповідати.

7. При підрахунку вважати недійсним тільки ті бюлетені, які іншої форми й кольору.

8. Вважати бюлетен проти Колодки тільки такий, на якому зовсім буде вичеркнений кандидат, так що його не можна прочитати. Якщо тільки буде вичеркнене прізвище, а ім'я і по батькові ні, то такий бюлетен уважати за дійсний на кандидата Колодку.

Якщо бюлетен буде цілий перекреслений, навхрест чи інакше, а прізвище Колодки ні, то такий бюлетен дійсний і не рахувати його проти.

Якщо на бюлетені буде написано навіть проти кандидата чи що інше, а прізвище не викреслене, то бюлетен рахувати за кандидата Колодку.

9. Якщо будуть такі виборці, які не придуть голосувати, то по закінченні голосування, записати їх в списки виборців — „вибув” — і **не враховувати** його як виборця.

10. До всіх хворих і стариків треба піти додому з урною, щоб там проголосували.

11. Якщо населення не буде являтися до голосування і не послухає десятників та агітаторів — **допоможуть гарнізони**, які будуть при кожній виборчій дільниці.

12. По всю документацію для голосування приїздити на двох підводах: **на одній комісія а на другій охорона**.

13. По закінченні голосування привести всю документацію в райпартком також під охороною гарнізонів.

Якщо придержуватись того „найдемократичнішого” інструктажу про хід ведення виборів, то 100%, а остаточно 98,9% за кандидатів бльоку комуністів і безпартійних все будуть певними і можливими для одержання при виборах, навіть, при найгіршій „погоді” потрібної кількості голосів.

Хід виборів 9. лютого 1947 р. В 5-тій год. ранку (за московським часом) розіслано десятників, щоб на 6-ту год. зігнати виборців голосувати, фірманів розіслано, щоб привезли стариків, які повинні першими проголосувати та дякувати, що хоч на старі літа мають змогу „свобідно” (вночі по морозі) й „радісно” віддати свої голоси, бо такого права ще ніколи не мали.

І так на протязі цілого дня всі прикріплені для „допомоги” партійні, військо, різні енкаведисти все заглядали в списки та перевіряли, хто ще не проголосував. Коли таких знаходили, висилали негайно по них озброєних бійців, які **під штиком приводили людей до виборчої дільниці**.

З райпарткому дали наказ провести так „роз'яснювальну” роботу серед населення, щоб закінчити вибори до 14-ої год. Однак до години 22-ої ще багато виборців не явилось по всіх дільницях-селах, а деякі села зовсім не ходили голосувати.

Щоб врятувати положення, большевики дають гострий наказ, що вибори мусять бути закінчені з повною явкою виборців. **В допомогу ідуть гарнізони**, які гонять голосувати усіх, хто ще не ходив. Коли й це не вдається — послуговуються „найдемократичнішим” інструктажем про техніку проведення виборів: тобто, **всі виборці, що не явилися до голосування — вибувають зі списків виборців** і так, остаточно, всі виборці „повністю” явилися до голосування, отже, 100 % голосувало. Таке явище можна було запримітити по всіх дільницях міста і селах району.

Таємниця голосування була зовсім порушена. Кабіни в дільницях були зовсім відчинені або напіввідкритими. Крім того, поблизу сидів прикріплений з райкому партії большевик і сильно стежив за тими, які наслідились зайти до кабін. Більшій частині виборців пропагували зразу ж кидати бюлетені до урни.

Одним із засобів успішного проведення виборів, крім масової пропаганди, були **військові частини** — гарнізони, які вже від 16 січня були в деяких селах. Вони мали завдання охороняти виборчі дільниці під час виборів, арештуванням і побоями настрашувати населення, щоби йшло голосувати.”

Числові підрахунки й подрібні звідомлення з окремих сіл і районів, що їх міститимемо в чергових числах, виявляють факти нечуваного насильства, терору й ошуканства в цих „найдемократичніших” виборах. Терор большевицьких гарнізонів, що були розміщені по всіх селах, арешти, побої, погрози не могли зломити однодушного спротиву українського населення.

Жінки на

В той самий місяць, коли в Советському Союзі відбуваються підготовки до парадних святкувань дня жінки, коли відзначають орденськими бляшками стахановок, кращих доярок і свинарок, українці святкують річницю мовчазної смерті своєї невгнутої революціонерки. Тиха річниця смерті Ольги Басараб — день гордості підземної України.

Чверть століття минуло від лютневої ночі, що бачила тайну в'язничої келії в львівських Бригідках. „Польська поліція по безсилім намаганні видерти з уст в'язнів тайну Організації всю силу слідчого апарату звернула проти неї, жінки, думаючи, що вона — фізично слабша — скорше заломиться на допитах. Але Ольга мовчала весь час і з затисненими устами переносила нелюдські звірства польських опричників. ...Знайдена в келії скривавлена сорочка Ольги Басараб, поздирані нігті на пальцях і поламані ребра свідчили про те, що мусіла пережити ця незломна жінка”.

Вона була одною з перших жінок-революціонерок. Сьогодні на ім'я ім Легіон.

Ольга Басараб стала патронкою й символом бойових лав нашого безстрашного жіноцтва. Символом перемоги сили духа над брутальною фізичною силою. Шлях мученицької смерті українських жінок і дівчат йшов у дальших роках через большевицькі тюремні масакри 41-го року, через вогонь газових камерів німецьких концтаборів і зимний лід сибірських пустирів.

З гордо піднесеним ясним чолом стояла українська жінка перед машиновими пістолями, спрямованими в її серце. Коли розвіявся дим німецьких розстрілів, большевицький кат негайно простягнув по неї свої кіхті.

Петро Карманський

ПІСНЯ НАД КОЛИСКОЮ

Спи, дитино моя, сонце мого життя,
Яра квітко пахучого маю!
Хай колише тебе вічний сон забуття,
Срібна мрія про розкоші раю.

Не дивись, що я вже від провесні літ,
Ходжу п'яна слізьми і журбою, —
Хоч рабині ти син, та прийшов на світ
Під щасливим знаком і звіздою.

Чуєш? Ген від степів громовий іде спів!
А від нього трясуться палати.
Знай, що в Тобі пливе кров бойких лицарів,
Що не вміли просить, ні благати.

Спи, дитино моя! Заспи сном ти борця,
Що умер, заколисаний гамором боїв.
І кріпися, мов лев, бо народ твій ожив
Й на розпутті на нових він чекає героїв.

„ЩОСЬ НОВЕ РОДИТЬСЯ І РОСТЕ В СВІТІ”

„Ціла большевицька апаратура — повідомляє пр. Стяг — це бандитські штаби і їх виконна ексекютива. Вони думають над нічим іншим, тільки над способом мордування і грабування людей і це з дикою розкішшю реалізують. Край знищений війною, ніхто не думає про створення людині принаймен-

Тисячі українських жінок і дівчат відrekliся свого людського права на маленьке щастя, щоб боротьбою й життям своїм здобути право до життя на землі своєму народові. Заплатою за те була для соток з-поміж них найбільш нелюдська самотня смерть від азійських тортурів в льохах НКВД, або рятунок перед нею в розриві власної гранати. Винком безсмертя вквітчала смерть їхні зрівняні з землею могили.

З героїським самовідреченням і з погордою смерти взяло українське жіноцтво на свої плечі велику й невдячну частину тягару визвольної боротьби свого народу. Їхня робота — невидна, муравлина робота тисячів санітарок, курієрок, політвиховниць, розвідчиць, пропагандисток ОУН — творить найглибшу основу сили всієї революційно визвольної боротьби.

Колись, коли Батий зруйнував Київ, що другий труп на оборонних мурах нашої столиці був жіночий труп. Коли червоними лунами горіла гетьманська столиця, все жіноче населення знищеного москалями Батурина згинувло в збройній боротьбі смертю воїнів. За давнім законом наших предків стоїть сьогодні українська жінка в збройній боротьбі з большевицькою навалою плече об плече з своїми братами, синами, чоловіками.

Свобода і честь для неї дорожча від життя.

Століттями живе цей закон в крові української жінки й доходить до голосу, коли під мурами Батьківщини являється ворог.

Для України грізні дні знову надійшли. Київські і батуринські мури тепер уже в кожному селі. Ворог звідусіль облягає.

Згідно з наказом української крові, дочки України вийшли на барикади.

ше можливостей до фізичної екзистенції. Вся большевицька апаратура наставлена на якнайбільшу експлуатацію мас, на побудову колосального воєнного промислу, на підготовку до війни. А острахом змушують усіх до послуху і жахливо тяжкої праці. Все це доводить людей до одчаю. Одні знівечені, збезчещені, ошукані, зломані, падають, а другі хапають за зброю, щоб хоч помститися за кривди і вмерти. Наша боротьба в великій мірі посилює цей процес і наставляє всіх покривджених, голодних не на резигнацію і спокійне вичікування смерті, а на боротьбу.

Наша боротьба пропагується з великим відгомном в цілому СССР...

Кожна чесна людина ставить собі питання (навіть голосно): „що ж я роблю для батьківщини, в часі коли мій народ так по-геройськи бореться?”

Героїства наших революціонерів виводять з рівноваги найбільш жорстоких енкаведистів. У Львові занотовано кілька випадків, що енкаведисти українського походження уступили зі служби, як нервово розстроєні. Говорять, що вони не в силі оглядати образів жахливих тортур і одночасно образи героїства наших в'язнів. Один з таких каже: „Чи уявляєте, як ті люди мусять любити Україну, коли вони серед таких жахливих тортур з усміхом умирають за неї, їх не в силі перемогти, це **щось нове родиться і росте в світі**”. І дійсно. Навіть кожний з нас, безпосередній учасник боротьби бачить, подивляє і гордиться нашою величчю революційного духа.”

барикадах

ОКСАНА

Вже більше як годину шукали ми в лісі умовленого місця. Що кілька хвилин подавали умовлений сигнал, але жодної відповіді не було. Тоді ми зійшли в село.

Уважно постукали в знайоме вікно. Тихо ринули двері і на порозі показалася молода дівчинка, не більш 12-ти років. Вона зразу пізнала мене.

— Чого хочете? — спитала.

— Де брат, що нема його на умовленому місці? — відповідаю питанням.

— Він там, де ви домовились. Ви напевно не попали в це місце, бо ліс великий і густий, а ви його не знаєте. Заждіть хвилину — кинула і зникла в темряві сіней. За кілька хвилин вийшла вдягнена, дала рукою знак, щоб іти за нею в поле. Тут спинилася, хвилинку послухала, сказала йти тихо, бо в селі вороже військо, стежі ходять навіть поза село, полями аж попід ліс. Яких 3 кілометри вела нас густим лісом, часто надслухуючи. Розповідала, що брат їй багато дечого розкаже і не боїться, бо знає, що вона цього нікому не зрадить.

Коли підійшли ми на умовлене місце, вона подала умовлений сигнал і миттю одержала відповідь. Ми зраділи, що відшукали своїх друзів, а я приказав стрільцям відпровадити її під село, щоб сама дитина не боялася. Та на мое здивування стрільці небаром вернулися самі і зголосили, що Оксана не схотіла з ними йти, казала, що вони надто втомлені і вона вже не повинна їх мучити. Коли вони оправдували себе тим, що мають такий приказ, вона скоро побігла в ліс і зникла в темряві так, що вони не в силі були її відшукати.

— Не бійтесь за неї — заспокоював нас її брат. — Для неї це не перший, ані не десятий раз. До нічної темноти і лісових гуцвин вона вже давно привикла.

*

ТАМАРА

Перед начальником ліського УВП стояла молода селянська дівчина, 16-ти літня революціонерка Тамара (Марія Спольська), ціла в синцях з перев'язаною рукою. Одяг на ній майже до щенту подертий.

Начальник москаль мовчав хвилину дивлячись на неї ніби з жалем. Дозволив сісти на кріслі, що що стояло перед його столом.

— Гарна, молода дівчинко — почав — не жаль тобі цього світа? Глянь крізь вікно, який він гарний. Тобі у школу час, а не в тюрму, тобі учитися б, стати розумною, вийти заміж і щасливо жити. А ти глянь, що робиш! Нічого не хочеш сказати про тих бандитів, хоч нам і так про все докладно відомо. Своєю кам'яною мовчанкою сама собі підписуєш присуд смерті.

— Ні! Не жаль мені цього світа — відповіла Тамара. Я вдоволена з того, що терплю за Україну, яку я люблю понад усе.

— Подумай тільки — перебив начальник — що тоді, коли другі любуватимуться красою цього світа, ти облига кров'ю скотися в моголу, щоб вже більше ніколи його не побачити. А ти ще молода. Тобі тільки жити. Подумай добре, що робиш і раджу тебе послухай моїх слів, а вийдеш на волю і будеш у нас добре жити.

— Ні! Нічим ви мене не приманите, нічим не злякаєте. Я горда з того, що гину в боротьбі за волю свого народу, і, як українська націоналістка не зраджу жодної тайни, хочби ви мене не знать як мучили. Я знаю, що ви уб'єте мене. Але я вмиратиму спокійно, бо те, чого жаждала від мене Україна, — я виконала.

*

Розмову цю, а особливо слова Тамари, як приклад наводив політрук на політвишколі в одній з польських військових груп, призначеній для боротьби з українськими повстанцями.

Пугач

*

НАДЯ

Дув холодний, морозний вітер з гори Лопінника й заганяв всіх людей до теплих „хиж“, з яких курився густий дим. Серед такого ранку вскочило кбв (польські війська кбвд) до села Стежниця біля Валогорода.

Зайшли в хату до бідної родини Наді. Старенька мати здригнулась і стала біля своїх дочок в кутку, дивлячись на грабунок останнього майна.

Душогуби прискочили до жінок і почали всіх бити нагаями та прикладами крісів. Надю взяли окремо на допит:

„Де бандерівці, хто штафети носить, в кого криються?“

„Не знаю!“ — коротка на все відповідь Наді. Почалась тортури.

Одяг з Наді здерли й побіли так шамполами, що кожний удар до крові прорізував тіло. Коли це не помогло, вибрали жар з печі, розсипали його по столі й поклали на нього скривавлене тіло дівчини. Надя з болю зомліла. Відлита холодною водою на настирливе „признайся“, кинула коротку відповідь — „не знаю“.

На скривавлене й попечене тіло насипали кати торбину солі й знову клали на свіжий жар. Надя зомліла. Тоді скатоване тіло скинули на землю й наказали матері й старшій сестрі вбрати.

Тільки в суконці винесли її на плятформу авта й оставили.

Звіди пішли бандити до Радевої й Волі Горянської, де теж а-рештували кільканадцять жінок і налапавши в цей спосіб „бандеровцув“ вернули до Поража.

На морозі під охороною варті лежала Надя аж до вечора.

Пізною ніччю новий допит. Надя мовчить.

І знову свіжі шомполи. Двох катів держало за ноги й голову двох било. Відчислили двадцятьп'ять. Надя мовчала. Числять ще раз і ще раз двадцятьп'ять. І знову омління та тверда постава молодої

селянки. Цілу в крові завинули в простирало й викинули даліше до холодної автомашини.

Ранком приїхало вижче командування. Оглянувши помаскроване тіло дівчини, наказали відвезти до лікарні. Там не прийняли. Мусила прийняти військова лікарня. Відривали від тіла присохле простирало, і з ран потекла свіжа кров. Оббандажували цілу, дали застрики на підсилення серця.

До кімнати приходили цікаві поглянути на дівчину, що видержала стільки побоїв і не призналась. Прибув теж і майор-лікар на контролю й казав розбандажувати поранене скрізь тіло. Та не дозволила Надя. Вона сказала лікареві поглянути на простирало, то матиме образ її стану.

Показали йому, та він не міг дивитись і скоро вийшов з кімнати, переказуючи санітарям добре дивляти дівчину, бо перенести такі тортури могла дійсно тільки жінка твердої волі й характеру.

Таких жінок має й виховує наше революційне підпілля.

*

ОСТАННІЙ СИН

Літом 46 р. відділ к-ра Дідика квартирував в с. Віслик Великий на Лемківщині. Мені припала хата одної вдови, що жила з своїм сином.

Говірка бабуся розказала спершу про своє життя-горе, про знуцання „червоних“ поляків над ними, грабунки майна, а далі й про своїх двох старших синів:

„Було це, ще 39 року. Почули наші хлопці в селі, що на Закарпатті Україна повстала і врадили піти туди до нашого війська.

І моїх двох старших тоді пішло. Благословила я їх на щасливу дорогу.

Пішли мої дорогі, та вже не вернулися. Я осталася сама з моїм наймолодшим“.

А потім... Потім сталося щось несподіване. Старенька прикликала свого 18-річного сина, пригорнула його до себе й звернулася до нас з такими приблизно словами:

„Я вже давно думала вислати його до Вас, щоб ішов боронити наших людей, але не мав ще черевиків і убрання. Тепер йому постаралась і прошу Вас взізьміть його до УПА, нехай воює. А я сама буду якось жити.

Гордо і радісно було нам зустрічатися з новим товаришем зброї в наших дальших повстанчих рейдах. Пригадувалася мати. Пригадувалося далеке лемківське село й стара жінка-селянка, що самітно працює „для себе і для нас“.

Мар

В КОМІНФОРМІ ЗАТРУБИЛИ В НОВУ ДУДКУ.

На другий день після гострого нападу большевицького закордонного міністерства на атлантийський пакт і на Європейську Унію, Сталін, ні сіло ні пало, заявив замовленому до себе американському кореспондентові про свою готовість до мирових розмов. Дипломатичною дорогою, як це нормально водиться, ніяких пропозицій нікому не післав. Значить йшло йому про пропагандивний шум. І дійсно, вся під'яремна преса Советського Союзу і сателітів підняла крик, що це „епохальна” зміна й неможливо, щоб західні держави відкинули таку небувалу нагоду. Американський міністр, Ечісон, не дався зловити на пропагандивний трюк порожніх слів, маючи протилежні факти.

В комінформі раптово змінилися переконання. Сигнал дав французький комуніст, Марсей Кашен, заявивши зненацька в парламенті, що нема перешкод для співпраці Советського Союзу з капіталістичними державами, бо „соціалізм” не може розвиватися в війні, але... в мирі. В ту саму дудку зараз же затрубив італійський вожака, Пальміро Тольяті, про „повну співпрацю” і про мирні шляхи здійснення комунізму. Большевицьке посольство в Вашингтоні післало „дружній привіт” американському народові, викликавши часткове затемнення здорового розуму серед тих, що хочуть, щоб війна не мішала їм їх торговельних інтересів.

Це сипання піску в вічі, потрібне большевикам на те, щоб гальмувати темпо оборонних заходів і щоб зискати для себе більше часу на перетравлення і большевизацію Китаю й на підготовку нових диверсій на підмінованих ними теренах. Біля 460 мільйонів китайського населення це не шутка. Щоб мати час перетворити їх на червоних бійців і добрих енкаведистів, варто навіть коштом тимчасових поступок купити собі потрібний час і повідпружувати побічні конфлікти, щоб сприводу якого там Берліну чи Греції західні держави не розпочали скорше, як треба, війни. А потім вже: „Гей! ухнем!” Офіційне повідомлення з Вашингтону, що большевики знайшли тайну атомової бомби — правда воно чи брехня — ще один пропагандивний захід припізнити охоту до скорі війни і до голосування за військовим бюджетом. Натиск на Скандинавію, щоб не вийшла до атлантийського військового бльоку,

Пакт ненападу чи початок анексії Норвегії?

Після одержання другої з черги пропозиції від СССР заключити советсько-норвезький пакт ненападу, норвезький закордонний міністр, Лянге, з шведським послом Богеманом і данським послом Кавфманом відбули розмову з американським закордонним міністром Ечісоном в Вошінгтоні. Обговорено які зобов'язання і які гарантії дасть Норвегії атлантийський пакт і чи не буде доцільніше створити нейтральний оборонний союз скандинавських держав. Розлючена большевицька пропаганда назвала мін. Лянге „воєнним злочинцем”, як недавно Чанг Кай-шека, а перед-тим усіх антибольшевиків УССР.

Практично малому народові, що сусідує з СССР, важко відкинути прямо такий пакт „ненападу”. Естонія, Лотва і Литва мусіли теж

перед війною заключувати такі пакти з СССР. Але шведська преса пригадує те, що тривожить скандинавські народи, що СССР зломив вже дотепер 5 пактів ненападу: з Фінляндією, Естонією, Лотвою, Литвою і Польщею й що такі договори з большевиками не дають ніякої незалежності малим країнам, але позбавляють їх її.

Щоб не втратити самостійності Норвегія дуже обережно шукає можливостей виходу з цієї „мирової” пропозиції. Положення Норвегії важке тим, що Росія, своривши для себе передпілля в Середній Європі і в Східній Азії, хоче мати таке передпілля на європейській Півночі. Опанувавши Балтійське, СССР хоче мати свобідний вихід для свого флоту через Північне море на Атлантик і бази для нападу в норвезьких портах.

Зразок політичного самодурства

„Нью-Йорк Геральд Трібюн”, розважаючи передумови миру, приходять до таких абсурдальних висновків: „З уваги на конечність розбудувати свою внутрішню організацію, комунізм міг би мабуть покинути ті свої методи насильства, примусу і тероризму, що дотепер характеризували його експанзивність. Коли б в міжчасі західна демократія настільки скріпилася, щоб оборонитися, коли б демократична Європа могла так зміцнитися, щоб не боятися прийняти Західну Німеччину за партнера в свою систему, тоді можуть заіснувати передумови для того, щоб справжній мир був можливий”.

Читайте

»Советський патріотизм!«

це чергове звено в грі на проволоку. Помішаня карт у творенні атлантийського бльоку припізнює ж приготову.

Швайцарський щоденник „Ді Таг” пише: „Комуністи в останньому часі знову переіменилися з левів у ягнят. Такі штучки прикидуватися не приходять їм важко. Вони на диво витресовані: короткий свисток пана й найдикіший революційний рев здушується в примилуче бляння. А тоді це ідилічне хатне звірятко, зробивши великі, здивовані очі, починає скаржитися, що погані очорнювачі денунціювали його невинно, як хижака. Але годі, це знак:

На що це самодурство? Чому не відважитися подивитися правді в вічі і не сказати прямо: тому, що комунізм не перестане бути комунізмом, тому що „в міжчасі” буде все можливе зроблене, щоб підірвати оборонність західних демократів, тому що Німеччина не перестане бути предметом інтриг і ліцитацій, тому, що Китай большевичиться — справжнього миру ніколи не буде на світі.

Мир між людьми настане на світі не скорше, аж тоді, коли до тла буде знищене головне джерело світового неспокою, підривів і інтриг — московський імперіалізм і його агентура світовий комунізм.

Якщо хтось думає мирним способом утвердити мир, повинен бігцем зголоситися по рятунок до ксихіятра.

увага, пильнуйтеся! Комуністи не сталися через те невиннішими, але небезпечнішими, коли вдягнули на себе овечу шкуру й муркотять демократичні правди віри”.

Большевики аж пишуть тепер, щоб запевнити собі час на „перевиховання”, тобто збольшевичення і мобілізацію Китаю та на міцніше підкорення європейських сателітів, а присліпкувати й лакомі на дрібні большевицькі уступи, деякі західні політики, схильні добавувати в цій „мировій офензиві” простягнену руку до справжньої згоди. Справжньої ж петлі на свою горлянку в тій „простягненій” руці часто ще не добавують.

шеком проти японців. Це зроблено. В 1937 р. комуністи прийняли таку стратегію „союзного фронту”: „Війна Китаю з японцями чудесна нагода для розвитку нашої партії. Метою нашої політики є 70% власного росту, 20% компромісу і 10% боротьби з японцями”. Чян Кай-шек бився, Мао Тсе-тунг розбудовував червоні сили. Наприкінці II. війни комуністична армія мала 1 мільйон війська й найбагатші терени Китаю з 50 мільйоновим населенням. Було з чим починати боротьбу за підкорення Китаю. Большевики не церемонились доставляти зброю „скільки завгодно”. Американці церемонились. Давали Чян Кай-шекові консерви, нараджувались на яку ногу стати. Мільйонна армія червоних китайців рушила. Національна армія мала трохи американських рушниць, але набої не прийшли. Отже міняла їх часом, часом кидала. Чян Кай-шек не проробив потрібної політичної праці. Мао Тсе проробив, ще коли „коляборант” Чян Кай-шек бився з японцями. Молотов сказав був раз, що „китайські комуністи ніякі комуністи. Вони оливна маргарина. Вони імітація комуністів”. Але Мао Тсе комуніст, який вміє в руках держати й знає психологію свого народу.

Мао Тсе не тільки тиран. Він також поет-лірик. Пише поеми. Колись і Нерон був „божеським” поетом. Часами між тиранами таке трапляється. В одній поемі, спом'янувши і заперечивши китайських

імператорів, каже що „тільки сьогодні існують люди чутливі”. Зовсім так само, як „притакни-голови” найнижчого щабля грядучих китайських вельмож. Але між імператорами не забув Мао Тсе у своїй поемі згадати тепло Джінгісхана „що знав як напинає свого лука до орлів”. Кремлеві теж тепло мріється про часи Петра I. А чим ті часи, коли рівняли їх з розмахом Дінгісхана?

„Китайський нарід породив був-прогнав чи претравив у собі багато завойовників: гунів, монголів, татарів і манджу”. Це заставляє подумати.

Зараз той нарід, ражений червоним молотом, безрадно чекає, що далі буде, як та юрба на вулицях Пейпінгу. Може, приголомшений приходом незрозумілого, буде затроювати себе опіюмом солодкавої брехні марксизму і снуватиме по-старому мрії нової курильні, щоб надивхавшись чадом червоного опіюму, покласти свої голови „рубай-головам” на ковбан, а потім скалічених червоною отрутою синів своїх послати на підбій світа. А може удар протверезить. Може з сумерків пагод чи з рижових піль вийде легендарний ватажок, що своїм надлюдським зором побачить майбутнє свого уярмленого народу на 333 миль наперед. І не хмари куряви кине на ворога, але збройний китайський народ, щоб підняти високо над Азією прапори китайської свободи, що похилися тепер над водами Ян Тсе Кіанг.

СУДОВІ ПРОМОВИ ДО ГЛУХИХ

Два судові процеси світового значення відбувалися рівночасно: процес Кравченка й процес мадьярського кардинала Міндсенті. Перший був відсуваний з вини комуністів, другий був приспінений з волі комінформу. В Парижі будуть говорити правду про Советів. Треба було неприємний розголос чимось придавити. Обвинувачення католицької Церкви в Будапешті мали ту зовнішню користь, що роздвоювали увагу.

Форма судового процесу загалом добра форма пропагандивної боротьби. Вона посмаком судової сенсації зацікавляє політичними відносинами в далеких країнах також і тих людей, що нормально ні слова про те не читали б. А так розбуджується в них інтерес до перебігу „холодної війни”.

В Парижі підрядне має значення чи Кравченко виграє процес й дістане відшкодування, чи Морган і Вумстер оправдаються і не заплащать кари. Політичний прес-тіж одної з двох великодержав — США і СССР — має потерпіти поразку. Не чекаючи на такий чи інший присуд, можна вже тепер ствердити, що найбільшим позитивом процесу Кравченка буде те, що правда про советські відносини й про той ідеальний рай, який готувить людству світовий комунізм, піде широким відгомоном по світу й дійде вперше до свідомості тих, що були глухі і німі на все, що найбільш безпосередньо не

Московський імперіялізм і релігія

Судова розправа проти кардинала Міндсенті є лише однією з ланок боротьби нігілістичної Москви проти релігії, яку вона провадить уже не віднині. Треба згадати, що ще в XII. ст. московський наїзник Андрій Суздальський, називаний неначе на глум Боголюбським, захопивши Київ, поруйнував і пограбив усі церкви, винищуючи водночас українську людинність столиці. В XV. ст. московський цар Іван III. був надхненником і спільником татарського Хана, Менглі Герей в його нападі на Україну. Здобувши Київ і пограбувавши церкви, Менглі Герей надіслав Івану III-му золоті чаші з Собору св. Софії, як подарунок. Іван III. не посоромився прийняти цей символічно страшний подарунок з рук поганців. За часів Катерини II-ої, москалі зруйнувавши останню Запорізьку Січ, не

заторкало їхніх інтересів. Будапештський процес збудив сумління, паризький розоблачує неймовірну для західно думуючих систему терору. Те, що десятки років діється поза „залізною занавісою” було завжди для нікого нецікавою „внутрішньою справою Советів”. Тепер примари несамовитого майбутнього показали в судових залах Будапешту й Парижу в цілій своїй большевицькій „красоті” й промовили мовою фактів до глухих.

тільки не зупинилися перед знищенням і грабуванням січової церкви, — не зупинилися вони навіть перед знищенням січового цвинтаря. Як відомо, кам'яні надгробні хрести порозбивано москалями й вивезено... на брукування вулиць Катеринославу. Цей московський нігілізм, який під час I-ої світової війни за Миколи II-го, не зупинився перед нищенням українського релігійного життя в Галичині, але ув'язнив бл. п. Митрополита Андрія Шептицького, щоб потім, за большевиків, вивершитися жахливим переслідуванням Української Церкви, спочатку автокефальної греко-ортодоксної й врешті греко-католицької. Нищення большевиками римо-кат. в Мадяриці це продовження роботи Андрія Суздальського, Івана III-го, Катерини II-ої, і Миколи II-го, хоча большевиками вони не були.

Це одвічно-московське загарбування для себе і знищення чужої матеріальної і духової власності і встановлювання на її руїнах своєї імперіялістичної влади. До духової власності належать передовсім релігія й національна культура, що творить основу національних традицій поневоленого народу. На їх знищення завжди був спрямований головний удар імперіялістичної Москви, білої чи червоної.

Між іншим, чому москалі нищили далі на ст. 14-тій

Заговор проти Бога

Імперіялізм большевицької Росії прочищує собі дорогу для дальших підбоїв світа. На черзі країни советського передпілля. В середині СССР процес глибинного спустошення дав змогу большевицькій яко-такі запустити своє коріння.

На передпіллі занадто ще міцною перешкодою для цього є самотні традиції національних культур. Основою тих культур є християнство, його світогляд, його мораль. Тому в парі з терором, обезвласненням і ожебраченням новопідкорених народних мас, іде той самий ударний наступ воюючого безбожництва, на християнську Церкву й релігію, що проти України триває вже від 1920 р.

Випробувані на українській шкурі методи боротьби, удосконалилися, стали більш рафінованими.

В першому етапі йде заговорником про дискредитування й знищення авторитету церковної ієрархії. Для тої цілі влаштовується показові процеси. Підсувається підроблені „докази”, про надужиття, шпіджажу, кримінальні проступки. Психічну відпорність арештованих ломиться, підсуваючи їм чортівський напій, розслаблюючи хімічні препарати, чи тонко підшукані методи слідчих тортур. А потім виводиться їх на лаву обвинувачених у Будапешті і в Софії й пропагандивно доводиться найширшим масам вірних, яких то „обманців” вони уважали за церковні авторитети. На людські душі, захитані від таких показів сумнівами, пускається цілу тічно безбожників-активістів, які затроюють їх опіумом безбожництва, щоб цим розслаблюючим напоєм підготувати дорогу на безкритичне сприйняття большевицького. Нищення церковних авторитетів, або їх вбивання це **перший етап** боротьби проти Бога і проти віри в Нього.

Коли розкладом і штучкою не дасться знищити церковних авторитетів, тоді їх нищиться фізично. Українська Православна Церква ще від київського еп. Константина по сьогодні стелесо кістками своїх священномучеників підвалля НКВД і сніги большевицьких засланих. Голові Української Автокефальної Церкви, Чехівському, влаштовано теж показовий процес за „контреволюцію”. Єпископам Української греко-Кат. Церкви процесів показових не влаштовувалося. Це викликало би серед вірних тільки зріст їхніх авторитетів, без огляду на перебіг судової комедії. Їх ув'язнено і заслано, щоб зникли людям з очей. Арештом, вбивством, вивозами відірвано від гр.-так. вірних їхніх непокірних Кремлеві пастирів, якщо не успіли вони понести Христову науку в катакомби підпільної України.

Це була пряма і безцеремонна форма боротьби першого етапу з релігією, етапу знищення церковних авторитетів. Для советського передпілля вона почалася те пер.

Другий етап роботи заговорників проти Бога — це нищення віри в

понадземний світ. Так, як у Київській Лаврі так у Будапешті, Бєсграді Софії будуть найсвятіші місця переміновані на безбожницькі музеї, які глумом і насміхом мають доказувати, що чуда, що надземних горінь не було, що святощів нема на землі, а є безвладний порох мерців. Що найбільші святощі були тільки матерією, були шарлатанством обманців.

Третій етап — це глибинна праця „довгого віддиху” над тим, щоб відзвичаїти віруючих людей від виконання релігійних практик. Цей етап починається з разом з першим днем приходу большевицької влади. Усувається нагоду для виконання релігійних практик. Церкви перемінюється на магазини, на кінобудинки. Накладається спершу на них невиносимі для спроможностей громади податки. Враз із тим агітаційно підготовляється людей, щоб „добровільно”, т. зн. у повній свідомості кар і терору, схвалювали їх скасування. Неділі й релігійні свята зрівнюється з робочими днями. Механічно визначається інші дні відпочинку. Горілкою, гармошкою, клубами, мітінгами створюється інший круг зацікавленець, що мав би заповнити порожнечу. Гоняться люди на ударні завдання якраз в святкові дні, чи на додаткові й

„добровільні” каторжні праці робочих бригад „недільників”. Ломиться призовчасно виконувати релігійні практики.

Всі ці три способи не зуміли за час поверх чверть століття викоринити віри в Бога. Після війни прийшла капітуляція большевиків перед незломністю людської віри в Бога. І тут заговорники проти Бога прийняли найбільш підступну й ехидну методу розкладу, відновляючи форми релігійного життя під контролею сталінського патріярха і нквд-істів, переодягнених у священничі ряси. **Вони мають створити перехідний місток до повного безбожництва.** Їм мають підкоритися християни советського передпілля. Показові процеси в Будапешті, Софії, масові арешти духовенства в Польщі й Чехії прочищують дорогу на прихід цього **четвертого етапу.** Його девізом: через знищення католицизму і протестанства підкорити християн советського передпілля сталінському патріярхові.

Останній п'ятий акт цієї великої драми людства ще не прийшов. Грізна хвиля обурення, що потрясає тепер світ, дає підстави сподіватися, що називатись він буде: день кари. Християни всього світу почали розуміти, що Богочоловік приніс на світ „не мир, а меч”.

Мадяри понятливі учні

Ватиканська радіовисильня повідомила, що Кремль доручив зліквідувати до дня 31. XII. кардинала Міндсентіса. Ліквідація повинна була відбутися на один з таких трьох способів: 1) заслання, 2) атентат, замаскований нещасливим випадком, 3) звичайний арешт. Вибрано останній спосіб як найменше ускладнений.

Допит виявив, що мадяри багато дечого навчилися. Кардинала переслухували настоячки 82 години без перерви, даючи йому для підкріплення „відсвіжуючі пасильки”. Наслідки „відсвіження”: невиносний біль голови, палоча спрага, повна безвольність. Моральною підготовкою до допитів була конфронтація з його секретарем, що знаходився на межі божевілля й на кожне питання істерично повторяв: „Я зізнаю все, що вони хочуть!” З Відня повідомляють 17. I., що присуд смерті для Кардинала був вирішений міродатними членами „комінформу” на нараді в Софії.

Дня 15. XII., отже вісім днів перед ревізією, що „викрила” обвинувальний матеріал, комуністичний діяч Ракосі в своїй промові виступив проти Кардинала з усіма тими обвинуваченнями, що

аж у часі ревізії були „викриті”. Сумнівне, щоб Ракосі був телепатично обдарований ясновидом. Ясно — „викриті” під час ревізії матеріали були фальшовані в сердовищі, до якого він мав доступ, ствердили це графологи.

Показовий суд засудив Кардинала на досмертну тюрму. Судові „матеріали” повною парою використовуються в безбожницькій акції, для якої судова комедія була організована.

Суд і присуд високого католицького достойника потряє нарешті сумлінням світа. У всіх християнських державах піднято велику протестаційну акцію. Дослідженням цього чергового большевицького насильства займається ОН.

ДРУГИЙ ПОКАЗОВИЙ СУД

Дня 15. 2. почався ще один показовий процес у Софії проти 15 болгарських протестантських священників. Акт обвинувачення складений за тою самою інструкцією, що в Будапешті з обов'язковим нав'язуванням до девізових надужиття, шпіджажі тощо. Новий момент — відповідно болгарським потребам — зв'язок з б. провідником опозиції, Н. Петковом закидується окремим обвинуваченим.

Незнаний фронт боротьби

Коли очі світу були спрямовані на голосні й нервовні події довкола блокади Берліну, відбулася незаметно для світу тиха перемога на невідомому й нереклямованому фронті боротьби. Коротке, сухе повідомлення про цю перемогу мало приблизно такий зміст:

Дня 1. листопада 1948. р. Святий Синод православної Церкви вибрав царгородським патріархом православного архієпископа з Бостону (США) Атенагораса, що прибув був перед 17 роками з Греції до Америки. І все.

У чому ж річ? Який тут бій? У чому перемога?

Бій тут інакшого типу, як ми звикли спостерігати, без нормальної обстановки гамору, шуму, сенсацій. Перемогою було започаткування нового етапу у затяжному змаганні за моральний престиж двох духовних осередків. Тому і зверхній перебіг мав ознаки тихости історичного процесу. Дві конкурентні сили після 30-річної перемири зударилися знову з собою і одна програла. Перемога і програма мають стратегічне значення і наслідки цього будуть мати далекосяглий вплив на події майбутніх років.

Між Москвою і Царгородом 500 років — від перемири Гагія Софії на мошею — тривав конкурентний змаг, щоб моральну спадщину Царгороду, як II. Риму, перебрав „Третій Рим”, яким хотіла стати здавна Москва, знищивши перед тим небезпечно для неї конкуренцію Києва. Православні патріархи, хоч теоретично і принципово рівноправні, визнавали завжди царгородського патріарха „першим поміж рівними”. Цей великий моральний авторитет царгородського патріарха значно збільшився з приходом большевиків до влади, з ліквідацією церковної організації в Росії і нищенням релігії в СССР.

В часі II-ої війни большевики зрозуміли, що в православній Церкві можуть знайти для себе дуже впливовий інструмент, щоб розпутати енергію росіян, балканських слов'ян і частково демобілізувати ворожі настрої підбитих ними народів. Підібраний Кремлем на московського патріарха, Олексій, і присяжаний йому на вірність, справді таки не розвіяв кремлівських сподівань. Як людина честилубива, Олексій поставив собі щиро за мету добитися того, щоб його визнали всі 150 мільйонів пра-

восланих християн. Подібно, як у національній політиці большевики відновили давній великоруський імперіалістичний патріотизм, нав'язуючи до звеличування царів Івана Грозного, Петра I. і царських генералів, так теж Олексій у повній гармонії до нової політики нав'язав знову до традиційних претензій московських патріархів, що „тільки Третьому Римові засіяла ласка Духа Святого” і виступив проти морального авторитету Царгороду. Уживаючи всіх дипломатичних заходів, кремлівський патріарх хотів здобути безпосередній вплив на вибір царгородського патріарха і висунув у кандидати свого ставленика.

Москофільський патріарх над Босфором був би щонайменше троянським конем Кремля і початком підриву, хаотизації а може й розкладу релігійного життя також і на позасовєтських просторах. Але Святий Синод вибрав патріархом американського грека Атенагораса.

Як Атенагорас I. засів він на патріаршій престолі в Царгороді на місце Максимоса V-го, що перед двома роками був вибраний патріархом, але виявив себе дуже слабим на натиск російського наступу. Анкара надала скоро Атенагорасові I-му турецьке громадянство, щоб скоріше уможливити енергійному патріархові інтронізацію й працю над поверненням значення ойкуменському патріархатові.

В самій Туреччині православних — коли не врахувати Кипру — небагато. Сильною підпорою нового патріарха буде православна Церква Греції з її фанатичним архієпископом Дамаскином на чолі. Предметом окремої уваги нового патріарха будуть в першу чергу впливові православні громади Палестини, Сирії, Ліванону й Єгипту, за приєднання яких Москва побивалася дуже енергійно і без успіху. Відвоювання Близького Сходу стоїть першим завданням. Включення Москви в палестинський конфлікт, формально внесене прохання московського патріархату, щоб советський уряд взяв „під охорону” святі місця в Єрусалимі — поминаючи цинізм такого запрошення безбожників до анексії — свідчать про те, що кремлівське православ'я не тільки впливовий інструмент для дезорієнтування підсовєтських „жителів”, але й продовження загарб-

ницького рамени російсько-большевицького імперіалізму. Воно торує йому дорогу там, де явні політичні кличі большевизму не досягають і не приціплюються, але викликають якраз настороженість і спротив. Включитися Кремлеві в палестинський конфлікт улегшила н. пр. прихильність збоку менієського патріархату до кремлівського патріарха.

Російсько-большевицький імперіалізм не здобув твердинь над босфорськими протоками мечем протигрецької „домашньої” війни. Зависть кремлівського патріарха не здерла підступом ані підкупом православного Хреста над Царгородом, як позирала з українських церков. Обидва шляхи підвели. Твердині над Босфором осталися непорушні. Ворожі атаки відбито.

Але це відрубання пальців большевицькій загарбницькій руці не значить ще зовсім, що Росія припинить свою експанзію на Близький Схід.

Вибір Атенагораса I-го на царгородський патріарший престіл це тверда гребля для розширення кремлівської експанзії. Питання, чи неуступчивість православного Царгороду не стане початком релігійного роздвоєння, яку схоче можливо спровокувати червоний патріарх, щоб викликати нову схизму, схизму кремлівського православ'я — це питання майбутнього. Аналогічно до політичного розділу світа на дві сфери впливу можуть бути зроблені спроби роздвоїти релігійний світ надвоє, коли не вдалося цілості підкорити собі. Якщо б це сталося, треба предбачувати, що шовіністичні круги російської еміграції определять себе по боці впливу кремлівського патріарха, несучи його розклад і посередньо торуючи дорогу ненависному їм самим большевизму.

Після програної в Царгороді червоний патріарх буде шукати способів зрівноважити невдачу. Велика охочість і готовість кремлівського православ'я дружити з большевизмом, з тим найскрайнішим антихристиянським рухом в усій історії людства, наказує приготуватися на найбільш несподівані провокації з боку кремлівського патріарха.

КОНЦЕНТРАЦІЙНИЙ ТАБОР

Для гр.-кат. українських священників влаштовано недалеко Кракова окремий концентраційний табір для їх скорої фізичної ліквідації.

До нашої позиції в Національній Раді

Ще під час роботи в Підготовчій Комісії з боку делегатів ЗЧ ОУН були рішучі заперечення т. 5. Основного Закону, бо вона не давала жодних підстав політичної консолідації і стверджувала штучну нежиттєву структуру Національної Ради. Наші позиції не зустріли визнання з боку інших політичних угруповань і тому ми зафіксували свою окрему думку в документах Підготовчої Комісії. Про це було відмічено також і в нашій політичній Деклярації, оголошеній на першій сесії Національної Ради.

Коли політичне угруповання на політичному форумі виголошує окрему думку, то в той спосіб воно не тільки здійснює з себе відповідальність за прийняте рішення, але й залишає за собою право дальшого виборювання своєї позиції. Це її політичний обов'язок. Тому ми вважаємо за потрібне висвітлити засади нашого критичного відношення до акту 16. липня.

Але, критикуючи той акт, ми не обмежуємося лише негацією зробленого. Ми мусимо накреслити той шлях, що єдино спроможний довести почате діло до його належного завершення. Він мусить стати основною тезою політичної співпраці. Та теза органічно випливає з правильного розуміння визвольного процесу. Ніяка акція і ніяка формація не мають для нас самостійного значення. Все мусить бути поставлене на службу основній, домінуючій ідеї — визволення України. Всі явища політичного й громадського життя ми розглядаємо виключно в аспекті цієї ідеї. З цього основного пункту ми розцінюємо все, бо виправдане й живе лише те, чого вимагає ця основна мета. Отже і творення Національної Ради та співпрацю в ній політичних середовищ ми не можемо брати ізольовано від завдань і вимог визвольної боротьби.

Характер нашої визвольної боротьби вимагає існування на еміграції такого органу, який втілював би ідеї української державности й репрезентував у легальних формах українську державну ідею.

Справа державного визволення це не лише відділення від Росії й набуття суверенности, як кінцева мета визвольного процесу. Якби так стояла справа, то творення тут на еміграції державного центру було б передчасним і не виправданим. Ми повинні вже зараз вибороти дві основні позиції, які певною мірою обумовляють в дальшому досягнення основної мети, а саме: 1. ствердити на міжнародньому політичному форумі Україну, як державу і 2. заперечити право державно-політичного представництва України „урядом“ УССР, протиставити йому інший державний центр. З цього й виникає konieczність існування державного центру, як рівнож це визначає і його завдання. Не будемо зупинятися на першому, бо це всім відомо, і в розумінні його немає великих розбіжностей. Ми повинні участь України в міжнародньому житті, яку вона набула після II. світової війни, позбавити тої специфічності, що її надав СССР, узаконити це право, довести його, висвітлити дійсну позицію України в розв'язці тих або тих міжнародніх проблем.

Це завдання зближено однаково розуміють всі наші політичні середовища й тому уточнення формувань їх могло б і повинно було стати однією

зі складових частин п'латформи консолідації в Нац. Раді.

На жаль не можемо сказати про наближене розуміння другого нашого завдання — протиставлення урядові УССР, а тим самим і природи нашого державного тіла на еміграції. В цьому й полягає суть наших розходжень. І так довго не буде завершена політична консолідація, як довго не знайдемо спільної мови. Будемо мати її — тоді всі питання, в тому числі питання структури Нац. Ради підуть нормальним шляхом до свого розв'язання. В чому ж справа?

Дехто хоче сперти наш державний центр на самому праві українського народу на самостійне державне існування, розглядаючи його як льогічний вислід того права. Це може мати рацію, але якщо б ми обмежилися лише тим, ми зробили б величезну помилку. По-перше, саме право українського народу на державну суверенність перебуває у стадії виборення, а по-друге, в такому випадку легальний державний центр на чужині втрачає свою основну рису — протиставлення існуючому большевицькому урядові, бо на такому праві України може спиратися кожний уряд, в тому числі й УССР.

Другі хочуть сперти державний центр на виявленій в 1917-20 рр. волі українського народу, на державних актах того часу. Ми ніяк не заперечуємо значення цих актів. Ми вважаємо також за конечне пов'язувати наш державний центр з тими актами. Але ми рішуче відкидаємо можливість опертя його лише на засадах легітимности. Якщо б ми навіть і довели всьому світові, що акти Центральної Ради, Військового З'їзду й Трудового Конгресу були виявом справжньої волі українського народу, то яке це буде мати значення сьогодні, через 30 років? Що з того, що всі визнають законність тогочасного уряду, але від того він не стане нічим іншим, як лише історичною реліквією, хай навіть правдивою для всіх і близькою нашому серцю. Уряд мусить відповідати волі народу в його сучасному а не історичному вияві. Це ще більше стосується до такого державного центру, який твориться у протиставленні до формально існуючого чужого уряду, бо якраз в той спосіб доводиться, що він є узурпаторський.

Отже, не посилення на легітимність, а доведення того, що воля нашого народу, засвідчена в державних актах того часу, залишилась незмінною і що наш державний центр є дійсним виявом його сьогоднішньої волі, мусить стати нашим основним завданням. Лише так можна довести й право на існування і правосильність дії нашого державного центру. І лише тоді він буде дійсно протиставлений існуючому урядові, бо владі можна протиставляти волю народу, а не твір, як такий. В інший спосіб поборюють один одного тільки узурпатори.

Як же можна довести, що наш державний центр є виявом сьогоднішньої волі народу? Коли народ є позбавлений нормальних шляхів вияву своєї волі, для нього залишається єдиний шлях — боротьба. Сама боротьба, як реальність, є тим виявом.

Ми не можемо тут не зупинитися на одному факті, що його часто доводиться спостерігати і в якому є велика небезпека. У нас часто змішують два поняття. Бажаання належать до категорій явищ по-

тенціального стану, тоді як воля — до явищ кінетичного стану. Воля завжди виявляється в дії, вона є здійсненням бажань. І в політичному житті не можна волю заступати ствердженням наявності бажання, як це у нас намагаються робити. Мислення йде приблизно за такою схемою: розкажемо світові дійсну правду про большевизм, про те, як він порушує всі природні права й прагнення людини, і в той спосіб доведемо, що існуючий політичний устрій не відповідає бажанням народу. Це правильно. Тут немає порушень законів логіки. Але переходити від цього до дальшого ствердження, а саме, що на тих бажаннях може спертись державний центр як речник народу, було б, м'яко кажучи, дуже спрощеною логікою.

Керівний центр визвольної боротьби Краю — УГВР — протиставив себе урядові УССР при нагоді виборів до Верховної Ради УССР. Бойкот цих виборів населенням на заклик УГВР був своєрідним, але дуже промовним плембсітом, політичне значення якого на міжнародному форумі значно більше дійове, ніж окремі акти, що осталися 30 років тому.

Отже, лише боротьба може братися за вияв волі народу, і державний центр, протиставлений існуючому окупаційному урядові, повинен бути еманациєю тої боротьби. Звідси він бере право на своє існування, і в цьому підстава його визнання.

От чому ми відстоюємо необхідність пов'язання державного центру з визвольною боротьбою і визнання ним керуючого центру тої боротьби — УГВР.

Ми мусимо уточнити, що ми розуміємо під тим визнанням. Визвольна революційна боротьба і її керуючий центр — це реальність. Саме лише визнання УГВР було б тільки констатацією факту. Кому це потрібне? В усякому разі не нам, бо наше політичне середовище є одним з вирішальних творців того факту. Справа не в самому визнанні, а в тому, що державний центр повинен не тільки своє існування спертися на боротьбі українського народу, а й саму боротьбу розглядати як основний і вирішальний шлях досягнення мети. Все інше — лише компотенти сил власного визвольного процесу. Сама дія державного центру мусить бути спрямована в інтересі тої боротьби. Раз і назавжди повинно бути покінчено з політичним кон'юктуризмом. Отже, не саме лише визнання УГВР, а покладення визвольної боротьби в основу політичної концепції є те, чого ми хочемо, що ми вважаємо за єдине правильне, і на чому повинна була б спертися політична консолідація.

Справа йде не лиш про саму Національну Раду. Вона складається з політичних середовищ, і тому визнання нею концепції визвольної боротьби і її центру повинно принести або йти поруч з включенням самих політичних середовищ, принаймні тих, що вважають себе за революційні, в визвольну боротьбу і її органи. Для них мусить бути кінечним увійти в революцію. Вже час зрозуміти, що революційність позначається не цілями, не радикальністю політичних програм, а формою здійснення їх. Хто може заперечити той факт, що у нас є такі політичні угруповання, які дуже голосно й вперто говорять за свою революційність, а в революції їх немає й не чути. Їх немає ані на українському діючому визвольному фронті, ані в спільному фронті поневолених большевизмом народів. Вони обмежили свою дію тим, що стали осередками політичної пропаганди закордоном.

Нам скажуть, що ті політичні середовища мають багато різних застережень, що УГВР і АВН. Що

з того? Ці застереження мають найти своє розв'язання відповідними шляхами, але не коштом відмови від участі в революції. Треба ж зрозуміти, що в той спосіб заперечуються не ці революційні центри, а власне природа і сама революційно-визвольна боротьба українського народу.

Щоб показати до чого це може довести, дозволимо собі зацитувати з передової статті „**Революційного Демократа**” — органа лівого відламу УРДП. Робимо це не для того, щоб дискутувати. Нам це не потрібно. Беремо це лише як ілюстрацію. Включення у революційний процес вони собі уявляють так: „...потрібно, щоб українські революціонери тут і в краю були пов'язані організаційно. Це не є неможливе. Край від нас не за сотні кілометрів, як дехто думає, а тут, під боком, на баварському кордоні. Перейдіть туди й можете перегукуватись українською мовою”. Перспектива стати такими „перегукуючими революціонерами” чекає на багатьох, якщо не буде завершена консолідація і вони справді не увійдуть в революцію.

Нам можуть слушно зауважити, що в Національній Раді репрезентовані не тільки революційні середовища. Є й такі, що принципово заперечують той шлях. Чи не хочемо ми їх перетворити на щось інше, що протівне їх природі? Ні. Вони можуть залишатися тим, чим вони є. Але вони повинні зрозуміти в чому полягає дійсна воля воюючої України й не перешкоджати „творити волю пославших”. Вони повинні примиритися з тим „політичним курсом”. В тому немає нічого надзвичайного. Це явище властиве всім демократичним державам.

Знаємо, що нам закидають намагання перебрати на УГВР функції державного центру, або дублювати їх. Знаємо, що від нас чекають якихось доказів відсутності тих інтенцій, і не вважають за достатні відповідні декларації. Говорять навіть про „вовчу думку”. Ми переконані, що це походить від небажання людей взяти на себе труд продумати до кінця революційний процес і ролі керівного центру в ньому. Але це окрема тема. Зараз хочемо повернутися знов до нашої тези, що платформною політичною консолідації мусить стати українська революція, і що Національній Раді необхідно пов'язатися з керівним центром визвольної боротьби, та змінити свою структуру так, аби вона відбивала існуюче співвідношення політичних сил і домінуючі напрямні їх дії.

Тут ми попадаємо в сферу тих питань, які викликають чи не найбільшу дискусію, при чому знову мусимо зазначити, що вона ведеться у невластивій їй площині. Ми настоюємо на тому, щоб засадничо був визнаний принцип, що Національна Рада своїм політичним курсом і своїм складом повинна відзеркалювати волю народу. Натомість наші опоненти намагаються звести всю дискусію до заперечення того, або іншого способу виявлення волі народу. Про спосіб можна сперечатися, шукати найдоцільнішого, але принцип мусить залишитися недоторканим. Що з того, нпр. що технічними моментами заперечується можливість перевести вибори на еміграції. Припустимо, що ми погоджуємося з тим, хоча б з тих міркувань, що переведення їх затримує на довший час завершення нашої роботи, чого нам історичний момент не дозволяє. Але це нічого не змінює. Хіба в той спосіб можна заперечити сам принцип. Ясно, що ні. Отже, настоюємо на визнанні засади, а далі будемо шукати найдоцільніших і найвірніших шляхів здійснення її.

Ми стверджуємо, що воля народу заперечливо висловлена самою революційно-визвольною боротьбою,

Росте Антибольшевицький Фронт

СЛОВАК НА ПРОПАГАНДИВНОМУ ФРОНТІ

12 лютого ц. р. відбувся в Регенсбурзі за ініціативою СУМ інформаційний вечір АБН. В залі СУМ-у при численній участі мешканців табору відчитав **словацький представник**, член Центрального Комітету АБН два доклади, а саме: „Ідеї, цілі і завдання АБН” і „Боротьба Словаччини за свободу”.

Присутні вислухали оба доклади з великим зацікавленням та виявили свою згідність з виголошуваними ідеями.

Після докладів відбулася жива дискусія, якою повністю вичерпано проблеми, заторкнені в обох згаданих докладах.

Зі сторони ініціаторів зазначено, що ідеї, голошені представником Центрального Комітету АБН

співзвучні з ідеями СУМ-у та всієї української еміграції, яка вповні готова боротися за їх дальше здійснення.

УСПІХИ ТУРКЕСТАНЦЯ

Зібрані на збори таборяни, 6-го лютого 1949 року, в Корнбергу, сердечно вітають члена Комітету АБН і представника туркестанського народу — Доктора Суннюн і висловлюють своє задоволення, що в дружбі з поневоленими, московсько-большевицьким імперіалізмом, народами, завжди готові стати до боротьби із спільним нашим ворогом.

Ми переконані, що тільки поневолені народи, об'єднавшись у Антибольшевицьким Блоці Народів (АБН), розвалить імперіалістичну Росію і на її руїнах, власними силами, побудують вільні, самостій-

ні національні Держави, побудовані на рівних і дружних принципах в їх етнографічних кордонах.

Ми хочемо, щоб всі народи, великі й малі, жили в своїх вільних і незалежних державах, побудованих в їх етнографічних кордонах, і в дружбі між собою.

Кожний народ повинен вирішувати свою долю сам, не вмішуючись у внутрішнє життя других сусідніх народів.

Тривкий мир у світі неможливий доти, доки повністю не буде здійснений принцип самовизначення народів.

Хай живуть Самостійні Національні Держави усіх Народів!

Воля народам, воля людині!

Поневолені народи, єднайтесь!

Слідують підписи президії й 400 учасників зборів.

як реальністю. Однак, ми не заперечуємо необхідності зважити на той факт, що тут, на еміграції, ми вперше набули можливість себе політично оформити, політично класифікувати. В творенні Національної Ради цей факт мусить знайти свій відбиток. Тому виправдане буде рішення спертися на політичну думку еміграції. По ній перевірити наставлення народу. Ми всі сходимося на тому, що сучасна еміграція, на відміну від усіх попередніх, є дійсною сколком всього українського народу й тому її постава є відгуком найширших мас населення, так само, як у свій час рішення Трудового Конгресу цілком слушно бралися за вислів волі народу.

Отже, справа зводиться до того, в який спосіб ми можемо забезпечити емігрантському суспільству вислів його волі. Ми стверджували й стверджуємо, що **повинні бути вибори**, переведення яких не є неможливе. Але ми готові визнати, що це тяжко перевести, що потребує багато сил і матеріальних засобів, а головне часу. Готові заступити їх іншою формою, яка гарантувала б безспірність і переконливість вислідів. Думаємо, що для того ми можемо застосувати той спосіб, який зараз широко вживається для вияснення громадської opinio, і які є науково обґрунтовані. Ми знаємо, що статистика має т. зв. „закон великого числа” і застосовує при обчисленні методи екстраполяції і інтерполяції. Ніхто не заперечує даних, одержаних тим шляхом. Що нам стоїть на перешкоді, щоб застосувати цю методику? Ми маємо всі можливості перевести такий своєрідний плебіцит, нпр., на терені Німеччини. До цього маємо можливість притягнути найбільше число учасників. Треба лише уважно попрацювати над формулюванням питань, щоб єдиною відповіддю на них були „так” або „ні”. Але вже зараз слід визнати, що зміст тих запитань буде полягати в наступному: 1. чи визнається революційна боротьба українського народу за основний шлях його національно-державного визволення? 2. чи повинна Національна Рада спертися на визвольну боротьбу, в її інтересах вести свою політичну дію і сконтактуватися з її керівництвом — УГВР. 3. Чи повинна на місце існуючої структури На-

ПОВСТАННЯ МАВП НА ЛІТАКУ

Особливий випадок „повстанчого руху” трапився в каюці чотиромоторового літака типу „Скаймастер” в часі його перельоту з Калькути до Нью Йорку. Коли літак прибув 17. I. на ньойорське летовище, виявилось, що пасажирами його було 300 збунтованих мавп. По дорозі підняли вони бунт, виломившись з 12 клітей і захопили владу в магазині. Цілий магазин заройвся був мавпами і всі намагання залогі загнати їх назад до кліток покінчилися невдачею. Треба було оставити його мавпам.

Точно таку ситуацію маємо і ми на еміграції. Одне остається певним, що доведемо і ми мавп'ячу породу наших еміграційних політиків до спільної мети, як би вони не пручалися по дорозі. Хіба ж їхні мавп'ячі пручання мають будьякий вплив на напрям нашого льоту, чи на переборення простірних віддалей? Хай в світі своєї мавп'ячої клітки здійсмають собі вереск, що не туди і не так летимо, як кожному з них хотілося б.

Коліс гукне їм край: „Вилазьте з своєї мавп'ячої клітки на вільний простір! Ми вже добилися до мети. Тут ширший простір для того, щоб сперечатися вам далі на своїй мавп'ячій мові, кому з вас більша заслуга за те, що ми добилися до мети”.

національної Ради прийти така, яка заперечувала б здійснення цього політичного курсу.

Наслідки плебісцигу забезпечать нам тверду політичну лінію, а почуття відповідальності перед народом і демократичне ество примусять її підкоритися.

Нам давно вже треба роботу політичної консолідації перенести в площину **апробації політичних позицій широкими масами суспільства**, якщо хочемо дійсно розв'язати цю найболючішу проблему українського еміграційного життя. Так довго її не розв'яжемо, як довго вона буде перебувати в площині торгу різних формацій між собою, тим більше, що іноді самі формації повстають лише для того, щоб в той спосіб набути право партнера в політичній грі.

Н. Олещко.

Як виглядає світовий мир?

Прикордонна війна в північній Кореї, що була обсаджена американцями, з кол. большевицькою Північню загострилася. Збільшені північно-корейські відділи „Народної Республіки” напали на південно-корейське місто й вимордували мешканців. За оцінкою корейського міністра Сінг-Сунг-Йо, прикордонні бої можуть розростися в війну між обидвома частинами Кореї й започаткувати нові міжнародні ускладнення. Боротьба за Китай доходить вже і так до „пабедоносного канца”. Греція і Берлін безпокоять тільки Західну Європу. Треба ж і в Азії мати большевицьким імперіялістам нове вогнище воєнних неспокоїв і нагоду до дальших анексій.

Советські маршали зникають і виринають, залежно від потреби. Зараз на овиді знову Тимошенко. У тій пішов Рокосовський, оборонець Сталінграду, а здобувець Берліну, Жуков, спец швидкого наступу, відкомендерований до гарнізону коло Києва. Тимошенко знаний з початків війни, як знавець відступу. Штокгольмська преса пояснює це тим, що большевики уважають, що західний капіталізм стоїть перед кризою. „На марксистській мові це значить: війна наближається. Сталін, мабуть, боїться превентивного нападу Заходу в час, коли він зайнятий Азією і Близьким Сходом. А Тимошенко являється найкращим стражем оборони.”

Ген. Айзенговер, що усунувся від політичного життя і був президентом колумбійського університету, покликаний 12. II. президентом Труменом обняти головство генштабу збройних сил при президентові і міністрові оборони. Це

Московський імперіялізм (продовження)

ли надгробники на цвинтарі останньої Запорізької Січі? Бо на цих надгробниках були вирізблені імена славних українських героїв, які потім могли б промовляти до патріотизму українців і відтак впливати на справу певности втримати загарбану Україну під чоботом Московії. Тому москаль і нищив ці надгробники, без огляду на те, що це були хрести. Зрозуміло, що сам ганебний чин нищення не може бути виправданий виключно імперіялізмом. Він впливає з нігілізму й фальшивої релігійности, а радше безбожництва Москви.

М. Трихрест

призначення тимчасове. Метою його узгодити різницю думок по стратегічних питаннях між трьома шефами штабу.

Генерал Клей залишається на своєму пості всупереч поголоскам про уступлення. През. Труман вияснив, що уряд не має наміру переносити відповідальности за обсаду німецької зони з міністерства оборони на міністерство зовнішніх справ.

Клятва. Надзвичайне тайне засідання кардиналів, що було скликане вперше від 100 років рішило кинути клятву на тих, що прислужилися, щоб кардиналові Мінсенті унеможливити виконувати його обов'язки.

Болгарія здобула передове місце між державами сателітами в завождженні колгоспів.

Східно європейська господарська рада.

Московське радіо сповістило 25. I. ц. р., що представники Болгарії, Польщі, Румунії, ЧСР і ССРСР на нараді в Москві заснували „Східно-європейську Господарську Раду”, тому що США, Англія й певні інші держави „бойкотували східно-європейських народних демократів”. До цього політичного господарського протигляну Маршаловому плянові буде притягнена окупаційна зона Німеччини й Австрії. Виключається прийняття Югославії. Творення цієї Ради було таке таємне, що більшість пражських міністрів вперше про неї довідалися з газет.

Крім підкорення господарства сателітів диктатові й експлуатації Кремля і крім противаги Маршаловому плянові, немаловажною ціллю цієї нової большевицької установи буде скріпити господарський бойкот Югославії

Шість куль у перського шаха

Револьверовий атентат на шаха Ірану Магомета Різа Паглеві, виконав 4. 2. ц. р. журналіст Факр Райзе, член комуністичної партії Тудег. Побитий юрбою атентачив помер в шпиталі. Шах легко ранений в лице.

Ці стріли в Тегерані це нездорові наслідки колишньої інтервенційної політики великодержав, коли то від 1941 р. безборонний майже Іран був обсаджений не лише англійськими, але й советськими військами. Подібно як і в східній Німеччині й на Кореї, так і в Ірані большевики використали свій побут як нагоду, щоб підмінувати Іран своєю диверзією. В советсь-

кій зоні Ірану вони зараз zorganizували свою прибудівку, комуністичну партію Тудег, яка опанувала була ключеві позиції в господарстві й навіть частини залізничної сітки. Треба було збройного повстання перського населення, щоб переломити вплив партії Тудег й недопустити до втрати для Ірану багатих прикаспійських провінцій.

Сильні впливи Тудег були зломані аж після поновного обсадження перськими військами тих азербайджанських провінцій, що відійшли були до Азербайджанської Федеративної Республіки. Ще більше підірвало партію здавлення комуністичної революти над Каспієм. Від тоді партія Тудег втрачала свої впливи до тої міри, що в останніх виборах вибрала заледви кілька послів.

В останніх місяцях у протикомуністичних авантюрах спустошено комуністичну редакцію і вбито одного редактора. Комуністи обвинувачили за те уряд, закидаючи, що він змагав до диктатури. Знайома пісонька! Її співається на весь голос тоді, коли ворог большевизму утверджує свої впливи. Комуністичні пропагандивні обвинувачування й під'юджування створили тло для атентату на молодого, енергійного шаха, Магомета Різу Паглеві. Іранський парламента щоб покінчити з розкладовою большевицькою роботою, розв'язав на решті комуністичну партію Тудег. Цим боротьба з большевицькою диверзією не закінчується, бо самозрозуміло, Тудег буде діяти з підпілля.

Нове повстання на Бурмі племені Карів розгорілося в справжню війну бурменської армії з повстанцями, що здобули багато міст. (АП)

Вишинський, большевицький міністр закордонних справ переволить в Карльсбаді якісь таємні розмови з східно-європейськими комуністами про пляни східного бльоку. Участь в розмовах взяв і большевицький амбасадор Громико. Для замаскування поширено вістку, що Вишинський лікує свої нерви, підірвані напевно в часі його прокурорських практик. В суперечности з тим стоїть запевнення Москви, що Вишинський у повному здоров'ю перебуває на відпустці. Хто хоче, хай вірить, що ці конспіративні розмови принесуть скріплення... миру.

Список арештованих в 1946 р. (Станиславівська область)

Ч. п.	Ім'я і прізвище арештованого	Рік народж.	заняття	арештовано під закидом, буцім то:	звільн.	задержали
Майдан						
1	Антосяк Федор	1899	роб тник	син в УПА	—	засуд. вивезений
2	Шуляк Олена	1912	селянка	чоловік	звільн.	—
3	Федусяк Олекса	1890	селянин	син	"	—
4	Федусяк Марія	1928	"	брат	"	—
5	Федусяк Юлія	1914	"	"	"	—
6	Шнег Степан	1922	обходчик	зірвання заліз. тору	—	засудж. на 10 р
7	Бенько Олекса	1924	селянин	крився	—	вивезли
8	Федусяк Остап	1914	"	"	—	"
Гутиська						
9	Шурецький Іван	1896	"	забраний підступом	—	засуджений
10	Босаківський Т.	1906	"	симпатик ОУН	—	засудж. на 15 р
11	Босаківський Йос.	1924	"	крився	—	" на 10 р
12	Луканюк Олекса	1911	"	"	—	помер в тюрмі
13	Шуляр Олена	1921	"	симпатик ОУН	—	засудж. на 10 р
14	Андрусишин В.	1923	"	"	звільн.	—
15	Шуляр Ольга	1925	"	"	"	—
Буковате						
16	Третяк Дмитро	1911	"	крився	—	вивезли
17	Шулятицький О.	1926	"	"	"	—
18	Шуляк Василь	1928	"	"	"	—
Рибно						
19	Качан Ярослав	1925	"	симпатик	—	вивезли
20	Шлям Теодор	1909	"	член ОУН	—	"
21	Марчук Дмитро	1906	"	симпатик ОУН	—	"
22	Качкан Іван	1928	"	крився	—	"
23	Качкан Онуфрій	1918	"	"	—	"
24	Галько Онуфрій	1920	"	"	—	"
25	Басюк Роман	1908	"	"	—	"
26	Різничук Василь	1911	"	"	—	"
27	Качкан Захарій	1921	"	"	—	"
Павелче						
28	Тачинський Іван	1911	"	"	—	пропав
29	Сасій Пилип	1904	столяр	"	—	"
30	Шкандрій Богдан	1923	рільник	"	—	сидить в тюрмі
31	Шкляр Володимир	1907	"	"	—	вивезли
32	Тачинський Іван	1924	"	"	—	"
33	Ребрик Антін	1910	"	"	—	"
34	Брачковський А.	1921	"	"	—	"
35	Когуч Остап	1908	"	був за німців війтом	—	"
36	Когуч Іван	1898	"	—	—	"
37	Шуляр Остап	1906	"	питав чи далеко москалі	—	"
38	Ребрик Василь	1902	"	"	—	"
39	Вишалюк Микола	1912	"	крився	—	"
40	Герург Емілія	1929	"	кур'єрка	—	засуджена
41	Богачевська Євгенія	1928	"	"	—	пропала
42	Шуляр Іван	1922	столяр	мав бути станичним ОУН	—	сидить в тюрмі
43	Литвинець Юрко	1914	рільник	крився	—	вивезли
44	Литвинець Микола	1914	"	"	—	"
45	Вороновська М.	1924	"	кур'єрка	—	сидить в тюрмі
46	Салій Євгенія	1928	"	"	—	"
47	Тачинська Анна	1925	"	"	—	"
48	Тачинська Ярослава	1924	"	"	—	"
49	Когуч Ярослава	1925	"	"	—	"
50	Попаденець Василь	1916	"	крився	—	замордований
51	Тачинський М.	1915	"	"	—	сидить в тюрмі
52	Боднар Олекса	1924	"	"	—	вивезли
53	Тачинський Ілько	1923	"	"	—	"
54	Маланюк Василь	1923	"	"	—	"
55	Когуч Юрко	1924	"	"	—	"
Стара Гута						
56	Бенько Григорій	1889	"	"	звільн.	—
57	Бенько Марія	1928	"	чоловік в УПА	—	засуджена
58	Харандюк Анастас.	1927	"	брат	—	"
59	Різничук Софія	1921	"	"	—	"
60	Зелінський Микола	1895	"	син	—	вивезли
61	Харандюк Марія	1925	"	брат	звільн.	—
62	Харандюк Анна	1920	"	"	"	—
Ямниця						
63	Гулага Василь	1925	"	крився	—	вивезли
64	Дейчаківський Мих.	1926	"	"	—	"
65	Долчук Ярослав	1922	"	"	—	"
66	Шпільчак Мих.	1921	"	"	—	"
67	Шпільчак Стеф.	1925	"	кур'єрка	—	"
68	Шпільчак Анна	1920	"	куткова ОУН	—	"

(Далі буде)

Список арештованих в 1946 р. (Станиславівська область)

Ч. п.	Ім'я і прізвище арештованого	Рік народж.	заняття	арештовано під закладом, буцім то:	звільн.	задержали
Майдан						
1	Антосяк Федор	1899	роб тник	син в УПА	—	засуд. вивезений
2	Шуляк Олена	1912	селянка	чоловік " "	звільн.	—
3	Федусяк Олекса	1890	селянин	син " "	"	—
4	Федусяк Марія	1928	"	брат " "	"	—
5	Федусяк Юлія	1914	"	" " "	"	—
6	Шнег Степан	1922	об'юдчик	зірвання заліз. тору	—	засудж. на 10 р
7	Бенько Олекса	1924	селянин	крився	—	вивезли
8	Федусяк Остап	1914	"	"	—	"
Гутиська						
9	Шурецький Іван	1896	"	забраний підступом	—	засуджений
10	Босаківський Т.	1906	"	симпатик ОУН	—	засудж. на 15 р
11	Босаківський Йос.	1924	"	крився	—	" на 10 р
12	Луканюк Олекса	1911	"	"	—	помер в тюрмі
13	Шуляр Олена	1921	"	симпатик ОУН	—	засудж. на 10 р
14	Андрусин В.	1923	"	"	звільн.	—
15	Шуляр Ольга	1925	"	"	"	—
Буковате						
16	Третяк Дмитро	1911	"	крився	—	вивезли
17	Шулятницький О.	1926	"	"	"	—
18	Шуляк Василь	1928	"	"	"	—
Рибно						
19	Качан Ярослав	1925	"	симпатик	—	вивезли
20	Шлям Теодор	1909	"	член ОУН	—	"
21	Марчук Дмитро	1906	"	симпатик ОУН	—	"
22	Качкан Іван	1928	"	крився	—	"
23	Качкан Онуфрій	1918	"	"	—	"
24	Галько Онуфрій	1920	"	"	—	"
25	Басюк Роман	1908	"	"	—	"
26	Різничук Василь	1911	"	"	—	"
27	Качкан Захарій	1921	"	"	—	"
Павелче						
28	Тачинський Іван	1911	"	"	—	пропав
29	Сасій Пилип	1904	столяр	"	—	"
30	Шкандрій Богдан	1923	рільник	"	—	сидить в тюрмі
31	Шкляр Володимир	1907	"	"	—	вивезли
32	Тачинський Іван	1924	"	"	—	"
33	Ребрик Антін	1910	"	"	—	"
34	Врачковський А.	1921	"	"	—	"
35	Когуч Остап	1908	"	був за німців в'їтом	—	"
36	Когуч Іван	1898	"	—	—	"
37	Шуляр Остап	1906	"	питав чи далеко москалі	—	"
38	Ребрик Василь	1902	"	"	—	"
39	Вишалюк Микола	1912	"	крився	—	"
40	Герург Емілія	1929	"	кур'єрка	—	засуджена
41	Богачевська Євгенія	1928	"	"	—	пропала
42	Шуляр Іван	1922	столяр	мав бути станичним ОУН	—	сидить в тюрмі
43	Литвинець Юрко	1914	рільник	крився	—	вивезли
44	Литвинець Микола	1914	"	"	—	"
45	Вороновська М.	1924	"	кур'єрка	—	сидить в тюрмі
46	Салій Євгенія	1928	"	"	—	"
47	Тачинська Анна	1925	"	"	—	"
48	Тачинська Ярослава	1924	"	"	—	"
49	Когуч Ярослава	1925	"	"	—	"
50	Попаденець Василь	1916	"	крився	—	замордований
51	Тачинський М.	1915	"	"	—	сидить в тюрмі
52	Воднар Олекса	1924	"	"	—	вивезли
53	Тачинський Ілько	1923	"	"	—	"
54	Маланюк Василь	1923	"	"	—	"
55	Когуч Юрко	1924	"	"	—	"
Стара Гута						
56	Бенько Григорій	1889	"	"	звільн.	—
57	Бенько Марія	1928	"	чоловік в УПА	—	засуджена
58	Харандюк Анастас.	1927	"	брат " "	—	"
59	Різничук Софія	1921	"	" " "	—	"
60	Зелінський Микола	1895	"	син " "	—	вивезли
61	Харандюк Марія	1925	"	брат " "	звільн.	—
62	Харандюк Анна	1920	"	" " "	"	—
Ямниця						
63	Гулага Василь	1925	"	крився	—	вивезли
64	Дейчаківський Мих.	1926	"	"	—	"
65	Долчук Ярослав	1922	"	"	—	"
66	Шпільчак Мих.	1921	"	"	—	"
67	Шпільчак Стеф.	1925	"	кур'єрка	—	"
68	Шпільчак Анна	1920	"	куткова ОУН	—	"

(Далі буде)

НОТАТКИ ДЛЯ ПАМ'ЯТІ

Злодійкуватість чи невіжество?

Найновіший емігрантський новотвір, що назвав себе претензійно: „Союзом конструктивних сил України”, почав свою „конструктивну” роботу від крадіжки назви нашого організаційного журналу. До вподоби припала їм, ні менше ні більше, тільки назва „Ідея і чин”, що від вісім років є офіційним органом проводу ОУН. Нашому представникові, що зажадав прилюдного вяснення, „вяснили” в чотири очі, що вони... нічого про те не знали, що існує на світі такий журнал.

Ми не сумніваємося, що ті „конструктивні сили”, будучи весь час приватними людьми в піднімецькій окупації і роблячи одинцем свою „конструктивну” для себе роботу, стояли осторонь від усяких визвольних революційних „авантюр” власного народу. Нам ясно, що вони уникали приймати до власних рук небезпечну підпільну літературу. Але сумніваємося в те, щоб вони ніколи не дерли нашого журналу зі страху перед німцями, знайшовши його в своїй хаті у власних синів. А зовсім вже не віримо в те, щоб людям, в яких на еміграції прокинулися „конструктивні” політичні заінтересування, не попався в руки ніякий передрук статей з цього журналу.

„Раби атечства чужого”

Скларось так дивно, що на сензаційному процесі в Парижі ви-

ступає проти себе двох українців по походженні. Обидва ці наші землячки — оборонці єдиної неділимой Росії.

Виктор Кравченко з Дніпропетровська — за єдину неділиму демократичну Росію, Леонід Руденко, колишній прокурор з нюрнберзького процесу, — за єдину неділиму большевицьку Росію.

Хіба не весело білим і червоним російським імперіялістам придивлятися, як два самоотверженні малороси гризуться між собою за їхні, а нашої батьківщині ворожі інтереси?

І третього землячка, на цей раз американця українського походження, натрапили недавно не в самому Парижі, але в Мюнхені.

Цей сомоотвержений малорос ні до України ні до Росії ніякого відношення не має. Він теж за неділиму, але його неділима батьківщина це неділима кількість доларів для себе, це царство мамони. Оглянувши наприклад ревелюційні матеріали про большевицькі звірства над українцями в Вінниці, прийшов до переконання, що для читача вони стануть тільки в тому випадку інтересними, коли автор здобуде перед тим якийсь сензаційний розголос про себе, і скочить н. пр. за прикладом Козенкіни, з третього поверха. От тоді будуть читати вже таку непотрібну нікому річ, як документи про масове мордування большевиками тисячів українців! Так думає собі третій малорос по походженні

в той час, коли в світі велике зацікавлення ще невидрукованими матеріалами про Катинь.

Надивився колись і Шевченко на таких землячків, на „рабів атечства чужого” і досада його брала:

Україно, Україно!

Отсе твої діти,

Твої квіти мальовані,

Чорнилом політи

Й московською блекотою

В німецьких петлицях!...

Плач, Україно, бездітна вдо-
[вице:]

Але вік сантименталізму проминув і плакати ніхто не збирається. Нема ж за ким і не бездітна вже тепер Україна. В ХХ ст. зрадників і „рабів атечства чужого” карають приписами карного закону і погордою суспільства.

Одна з заповідів „Української Народньої Партії”: **Не окрадай власного народу, працюючи на ворогів України** була нашою заповіддю ще 1902 р. Хто у наші десятиріччя далі її ломить, того суспільність не забуде притягти до відповідальності в належний час.

ЕХ, ЯБЛУЧКО, ПОКОТИЛОСЯ...

На III-й Конференції ЗЧ ОУН остерігали перед паразитарним наростом у внутрі визвольно-революційного табору. Тепер той боляк уже лопнув. „Українська Трибуна” трохи ще соромливо, але послідовно переходить на відому платформу УРДП-лівизи, називаючи її „правдиво-демократичними позиціями”... краю. З якого словника взяті терміни „справжньо-демократичний” і „народньо-демократичний” — всі знають.

Ось одна з „золотих думок” „Української Трибуни” (з 30. І. ц. р.): „...тільки така протибольшевицька акція матиме успіх, що яскраво відділяє від большевизму ідеї, якими він послуговується в своїй пропаганді”...

Значить большевизм одне, а ідеї большевизму щось друге. Критикувати ідеї, якими послуговується большевизм у своїй пропаганді — не треба. Це на думку „У.Т.” безуспішна акція. Нехай ті ідеї всякають глибоко в людські мізки. Вони ж обґрунтовані „науковим” соціалізмом. Як же це може не імпонувати „прогресивним” снобам?

Поздоровляємо „Українську Трибуну” з її новими співробітниками: Майстренком, Гриньохом, Стиранкою, Валієм. Віримо, що ті несміливі, що опізнислися з співпрацею, не знаючи на яку ногу редакція стане, обнюхавши краще, яким саме духом від „Української Трибуни” повіває, незабаром доскочать до співпраці і „У.Т.” зможе знову мати чим виповняти число й по-старому буде друкуватися двічі в тиждень густим петітом, а не розтягненим гармондом.

Ворог підповзає...

НОВЕ ГНІЗДО ДИВЕРЗІЙ

Першу комуністичну високу школу в Італії відкрив 15. І. ц. р. Толіяті, голова італійської комуністичної партії, в Болонії. Викладами будуть: марксистське перекручення італійської історії, марксистська філософія, економічну географію і класову боротьбу.

Тим, що допускають організувати диверсійні гнізда проти власної батьківщини, наслідки такого „високошкільного” навчання незабаром вилізуть боком. За якого пів року сподіємося повідомити наших читачів про перші пописи кремлівських цензур, що вилізуться в болонському гнізді.

ДОБРА НАГОДА ДЛЯ РОЗКЛАДОВОЇ АКЦІЇ

На день 28. серпня ц. р. припадає 200-річчя народження Гете. Але приготування до ювілею вже тепер показують, що Гете буде протилежно інтерпретований в західній і советській зоні Німеччини. Колись Вальдур фон Шірах зробив був несподіване відкриття, що Гете — брунатний, зараз пра-

цюють окремі „колективи”, щоб доказати, що Гете червоний на соціалістичні, або большевицькі колори. З другого боку, чи пак з того ж самого, починають запевнювати, що цей великий аристократ духа і гуманіст не був передтечею червоного тоталізму, але найщирішим... червоनावим демолібералом. Для сіячів розкладу цей ювілей — приваблива нагода для того, щоб на плебейській інтерпретації гуманізму ширити сопух сартрівського гниття.

Як же пізно світ починає на своїй шкурі пізнавати початкові лекції поневолення України!

МИРОЛЮБНЕ ТОВАРИСТВО

В Нью Йорку існує окреме „Товариство для спинення III-ої світової війни”. Спиняти її думає між іншим таким особливим способом, що агітує проти американської допомоги Німеччині, покликуючися на документи неясного походження. Чи йде отже тому миролюбному товариству про спинення війни, чи про загнання решти Німеччини в обійми большевизму?